

Van de redactie – Redactioneel

Wie op zoek is naar de betere publieksgeschiedenis – publieksgeschiedenis die op een toegankelijke manier nieuwe historische inzichten biedt – kan ik een concert van Rhiannon Giddens aanraden. Deze muzikante uit de Verenigde Staten, wier familiegeschiedenis Europese, Afrikaanse en *native American* invloeden met elkaar verbindt, is niet alleen uitzonderlijk virtuoos op de banjo en verschillende andere instrumenten. Voor ze songs ten gehore brengt, vertelt ze bovendien meesterlijk over het onderzoek dat ze heeft gedaan naar diverse muzikale tradities, of dat nu het zeventiende-eeuwse Italië betreft, of de milieus van de laatnegentiende-eeuwse bevrijde slaafgemaakten in het zuiden van de Verenigde Staten, en over hoe ze met die invloeden aan de slag is gegaan om eigentijdse muziek te creëren.

In 2019 bundelde Giddens haar krachten met Allison Russell, Amythyst Kiah en Leyla McCalla, drie andere vrouwelijke multi-instrumentalisten uit de Verenigde Staten met eveneens een gedeeltelijk niet-Europese achtergrond. Onder de naam *Our Native Daughters* trachten zij de Afrikaanse invloeden op de folkmuziek van de Verenigde Staten onder de aandacht te brengen en tot nieuw leven te wekken. In de song *Barbados* voeren zij de naar verluidt oudst bewaarde notatie van muziek van slaafgemaakten uit. De muziek werd in de jaren 1770 op Barbados gehoord door de Schotse abolitionistische bestuurder en schrijver William Dickson en vervolgens op papier gezet door Granville Sharp, een van de stichters van de Britse anti-slavernijbeweging.

Ter inleiding van het lied declameert Giddens het gedicht *Pity for Poor Africans*,¹ in 1788 geschreven door William Cowper, de populaire en later vaak door Martin Luther King geciteerde auteur van Anglicaanse hymnen. Op sarcastische wijze parodieert hij een Engelsman die zich verzet tegen de door de Quakers bepleite boycot van suiker uit de kolonies:

I own I am shocked at the purchase of slaves
And fear those who buy them and sell them are knaves
What I hear of their hardships, their tortures, and groans
It's almost enough to draw pity from stones

I pity them greatly, but I must be mum
For how could we do without sugar and rum?
Especially sugar, so needful we see?
What? Give up our desserts, our coffee, and tea?!

Besides, if we do, the French, Dutch, and Danes
Will heartily thank us, no doubt, for our pains
If we do not buy the poor creatures, they will
And tortures and groans will be multiplied still.

Cowpers gedicht stelt een vorm van anti-abolitionisme aan de kaak die het leed van de slaven niet ontkende of met behulp van openlijk racisme legitimeerde, maar die het integendeel retorisch omzeilde door een combinatie van redelijk klinkende economische en humanitaire argumenten. Daardoor helpt het begrijpelijk te maken waarom het instituut slavernij in de negentiende eeuw zo traag werd afgebouwd, ook al stond het haaks op de retoriek van de universele mensenrechten die de negentiende-eeuwse liberale elites in Europa steeds meer omarmden. Deze paradox was bijzonder scherp aanwezig in Nederland, dat zichzelf als een humanitair gidsland profileerde, maar de slavernij pas in 1860 formeel afschafte in Nederlands-Indië en nog eens drie jaar langer wachtte om hetzelfde te doen in zijn Caraïbische kolonies. De bevrijde slaafgemaakten in Suriname werden toen nog tien jaar onder staatstoezicht geplaatst en moesten dus op de plantages blijven werken. De slavernij in de Nederlandse kolonies kwam met andere woorden pas definitief ten einde in 1873.

Het voorliggende themanummer, *Repentance and Reappraisal: Historicising the Defenders of Slavery in the Netherlands*, voorziet dan ook in een dringende behoefte door de focus te richten op de kracht van het Nederlandse anti-abolitionisme. De bijdragen van Esther Baakman, Philip Post, Dirk Alkemade en Lauren Lauret verschenen vanaf het najaar van 2023 al als *online first* op de BMGN-website, naar aanleiding van de honderdzigste verjaardag van de formele en de honderdvijftigste verjaardag van de reële afschaffing van de slavernij in de Nederlandse kolonies. Behalve deze artikelen bevat dit nummer ook een bijdrage van één van de gastredacteuren, Karwan Fatah-Black, over de diepe impact van de Haïtiaanse Revolutie op de vertogen over de afschaffing van de slavernij in Nederland. Het geweld dat met deze revolutie gepaard was gegaan en waarover zich sterk geracialiseerde vertogen ontwikkelden, vormde een extra argument om de afschaffing op de lange baan te schuiven. Samen met de andere gastredacteur, Lauren Lauret, leidt Fatah-Black het themanummer ook in. In zijn slotreflecties situeert Matthew J. Smith van University College London de resultaten van dit *special issue* in de ruimere Europese geschiedenis van abolitionisme en het anti-abolitionisme. Hij benadrukt, in navolging van onder meer Anton de Kom, dat de afschaffing van de slavernij de gewezen slaafgemaakten niet als volwaardige burgers erkende en daarmee de afhankelijkheidsrelaties in hoge mate liet voortbestaan.

Ook Our Native Daughters klagen deze schrijnende continuïteit aan in hun lied *Barbados*. De song wordt uitgeleid door een (opnieuw door Giddens voorgedragen) geactualiseerde versie van Cowpers gedicht:²

I own I am shocked at prisoners in the mines
And kids sewing clothes for our most famous lines
What I hear of their wages seems slavery indeed
It's enough that I fear it's all rooted in greed

I pity them greatly, but I must be mum
For what about nickel, cobalt, lithium?

1 Het lied 'Barbados' en de (inleidende) tekst kunnen hier beluisterd en nagelezen worden: <https://genius.com/Our-native-daughters-barbados-lyrics>.

2 <https://genius.com/17278183?>

The garments we wear, the electronics we own?
What? Give up our tablets, our laptops, and phones?!

Besides, if we do, the prices will soar
And who could afford to pay one dollar more?
Sitting here typing it seems well worth the price
And you there, listening on your favorite device
This bargain we're in, well, it's not quite illicit
So relax, my friend, we're not all complicit

De retorische strategieën die in dit themanummer worden beschreven – en die vaak zijn gebaseerd op vormen van cognitieve dissonantie – blijven dus ook vandaag bestaan. Daarom gaat dit themanummer, maar dat begreep u natuurlijk al, niet alleen over het verleden. Onvermijdelijk doet het ons ook reflecteren over onze eigen actuele positie en keuzes.

Namens de redactie,
MARNIX BEYEN

From the editors – Editorial

For those who seek superior public history – public history offering access to new historical insights – I recommend a concert by Rhiannon Giddens. This musician from the United States, whose family history reflects a medley of European, African and native American influences, is not only exceptionally gifted at playing the banjo and various other instruments. Before playing songs, she also regales listeners with a masterful narrative about her research on various musical traditions, ranging from seventeenth-century Italy to the circles of late nineteenth-century liberated enslaved people in the South of the United States, as she explains how she weaves those influences together to create contemporary music.

In 2019 Giddens teamed up with Allison Russell, Amythyst Kiah and Leyla McCalla. Like Giddens, these other three female multi-instrumentalists from the United States hail in part from non-European backgrounds. Using the name Our Native Daughters, they try to highlight and revive the African influences on American folk music. In the song *Barbados*, they perform the reportedly oldest musical score preserved from enslaved people. On Barbados in the 1770s, this music was heard by the Scottish abolitionist governor and writer William Dickson and was subsequently written out by Granville Sharp, one of the founders of the British abolitionist movement.

To introduce the song, Giddens recites the poem *Pity for Poor Africans*,³ written in 1788 by William Cowper, a popular author of Anglican hymns and later often quoted by

3 To listen to the song *Barbados* and to reread the (introductory) text and the lyrics, click on this link: <https://genius.com/Our-native-daughters-barbados-lyrics>.

Martin Luther King. He sarcastically parodies an Englishman who resists boycotting sugar from the colonies, which the Quakers advocated:

I own I am shocked at the purchase of slaves
 And fear those who buy them and sell them are knaves
 What I hear of their hardships, their tortures, and groans
 It's almost enough to draw pity from stones

I pity them greatly, but I must be mum
 For how could we do without sugar and rum?
 Especially sugar, so needful we see?
 What? Give up our desserts, our coffee, and tea?!

Besides, if we do, the French, Dutch, and Danes
 Will heartily thank us, no doubt, for our pains
 If we do not buy the poor creatures, they will
 And tortures and groans will be multiplied still.

In his poem, Cowper takes issue with a type of anti-abolitionism that neither denied the hardships enslaved people suffered nor justified them through overt racism but on the contrary circumvented them through a rhetoric combining seemingly reasonable economic and humanitarian arguments. This imparts an understanding as to why the institution of slavery was dismantled so slowly in the nineteenth century, despite being at odds with the rhetoric of the universal human rights that nineteenth-century liberal elites in Europe increasingly came to embrace. This paradox was especially pronounced in the Netherlands, which manifested as a humanitarian beacon but abolished slavery officially in the Dutch East Indies only in 1860 and did not do so till three later in its Caribbean colonies. The liberated enslaved people in Suriname remained subject to government supervision for an additional ten years and therefore had to continue working on the plantations. Thus, slavery in the Dutch colonies ended definitively only in 1873.

The present special issue *Repentance and Reappraisal: Historicising the Defenders of Slavery in the Netherlands* therefore also meets an urgent need by showcasing the power of Dutch anti-abolitionism. The contributions by Esther Baakman, Philip Post, Dirk Alkemade and Lauren Lauret have been appearing since the autumn of 2023 as *online first* on the BMGN website, in recognition of the hundred and sixtieth anniversary of the official and the one hundred and fiftieth anniversary of the actual abolition of slavery in the Dutch colonies. In addition to these articles, this issue features a contribution by Karwan Fatah-Black, one of the guest editors, about the immense impact of the Haitian Revolution on discourses about abolishing slavery in the Netherlands. The violence that this revolution had entailed, about which highly racialised discourses evolved, was invoked as an additional argument for postponing abolition. Together with Lauren Lauret, the other guest editor, Fatah-Black delivers the introduction to this special issue. In his concluding remarks, Matthew J. Smith of University College London relates the results of this special issue to broader European history of abolitionism and anti-abolitionism. Echoing others including Anton de Kom, he emphasizes that the abolition did not acknowledge those

formerly enslaved people as full-fledged citizens and thereby strongly perpetuated relations of dependency.

Our Native Daughters also deplore this compelling continuity in their song *Barbados*. The song closes with an updated version (once again recited by Giddens) of the poem by Cowper:⁴

I own I am shocked at prisoners in the mines
And kids sewing clothes for our most famous lines
What I hear of their wages seems slavery indeed
It's enough that I fear it's all rooted in greed

I pity them greatly, but I must be mum
For what about nickel, cobalt, lithium?
The garments we wear, the electronics we own?
What? Give up our tablets, our laptops, and phones?!

Besides, if we do, the prices will soar
And who could afford to pay one dollar more?
Sitting here typing it seems well worth the price
And you there, listening on your favorite device
This bargain we're in, well, it's not quite illicit
So relax, my friend, we're not all complicit

The rhetorical strategies described in this issue – often based on forms of cognitive dissonance – therefore persist to the present day as well. As you will have understood, this special issue is therefore not only about the past. Inevitably, it also leads us to reflect on our own current position and choices.

From the editors,
MARNIX BEYEN